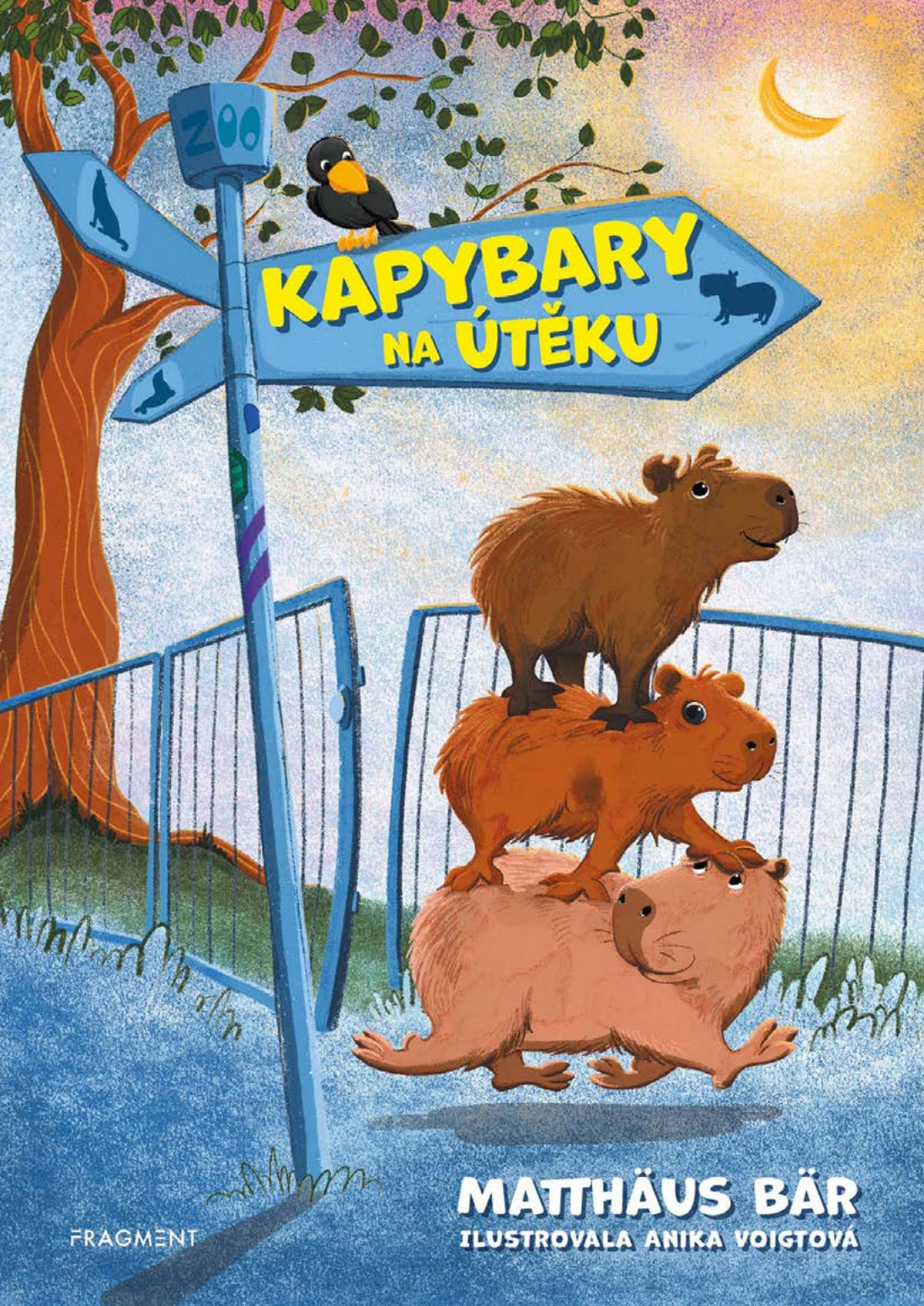

**KAPYBARY
NA ÚTĚKU**

FRAGMENT

MATTHÄUS BÄR
ILUSTROVALA ANIKA VOIGTOVÁ

Kapybary na útěku

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Matthäus Bär

Kapybary na útěku – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

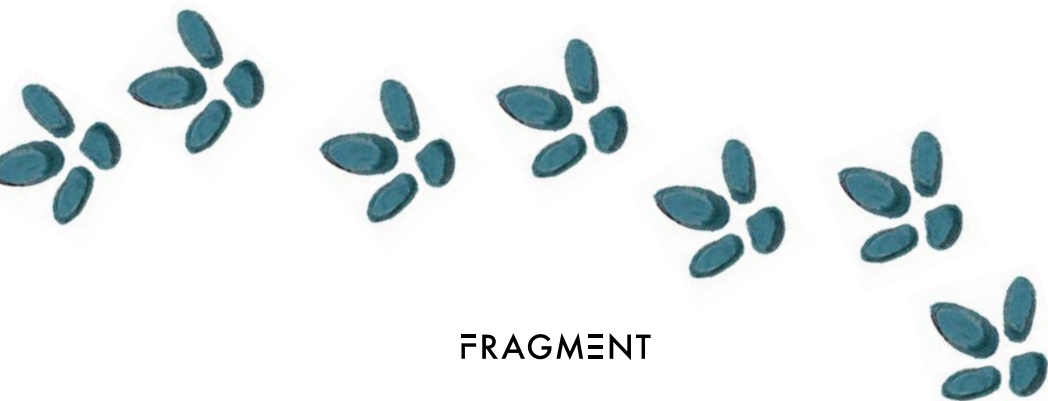
KAPYBARY NA ÚTĚKU

KAPYBARY NA ÚTĚKU

MATTHÄUS BÄR
ILUSTROVALA ANIKA VOIGTOVÁ

FRAGMENT

Pro mé drabé

Original title: Drei Wasserschweine brennen durch
by Matthäus Bär, illustrated by Anika Voigt
© 2024 dtv Verlagsgesellschaft mbH & Co. KG, Munich/Germany
Lic.: Agentur Dr. Ivana Beil, Weinheim/Germany
www.dtv.de
Illustrations © Anika Voigt, 2024
Translation © Petra Kubašková, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-253-7670-6
ISBN e-knihy 978-80-253-7674-4 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-7675-1 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-7672-0 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Kapitola první

KAPYBARY A VELKÝ SVĚT

„To přece nemůže být všechno,“ frknul Raul. „Někde prostě musí být něco víc.“

Zlostně dusal na pevně ušlapané hlíně.

„Pořád se jen povalovat v blátě, čekat na krmení, jíst, odpočívat, cachtat se v tůňce, vypouštět ze zadku bublinky do vody, spát, pak zase čenichat, jestli někde nezbylo nějaké krmení, trochu lenošit, znova jíst a spát. Tímhle to přece nemůže končit.“

Ostatní kapybary na něj jen nechápavě zíraly.

Emmy obeplula malou zatáčku a rozpačitě nechala z vody vybublat trochu vzduchu.

„Každý den do omrzení to samé! Pořád jenom čekat na žrádlo a spát! Copak jste si nikdy nepoložili otázku, jestli někde nemůže být něco víc?“ prskal Raul a žbluňkl vedle Emmy do tůňky.

Tristan tiše namítl: „Někdy přece chodíme poškádlit pštrosy emu.“ Raul ho ale ani trochu neposlouchal.

Pokukoval na opačný konec výběhu, na mravenečníky, plot a taky na lidi, co stáli za ním, a dokonce ještě dál. Raul zkrátka

občas vypadal, že je myšlenkami úplně někde jinde. Ostatní kapybary si stěžily uměly představit, co se bude dít po druhém krmení nebo jak teplá bude druhý den ráno voda v tůňce. Vůbec nechápaly, jak může Raul přemýšlet o věcech, které nikdo z nich jaktěživ neviděl a nezažil. Jasně, Raulova vynalézavost si zasloužila obdiv, ale taky je občas pěkně otravoval.

Kapybary nejsou od přírody moc zvědavé. Z neznámých věcí, stejně jako z překvapení, se jim dělá úzko. Ne nadarmo si často připomínají moudré pořekadlo: „Každá zvědavost se musí pořádně zaspát!“ Teď raději vylezly z vody, obezřetně jukly na Raula a trochu si schruply pod Velkým stromem.

Když se kapybary probraly po prvním odpoledním šlofíku, potloukaly se různě kolem a hledaly něco k snědku. Jenom Raul stál opodál a zíral na ohradu kolem jejich výběhu. Vtom do něj někdo šfouchl.

„Tak ty opravdu věříš, že tam v dálce ještě něco je?“ zeptala se Emmy a přikutálela k němu nahlodané jablko. Raul se do něj zahryzl, až to křuplo.

„To se rozumí! Odkudpak myslíš, že se ti lidé berou? Nemůžou se přece vynořit jen tak odnikud.“

Emmy následovala Raulův pohled a všimla si dvounožců za plotem, kteří na ně zírali úplně stejně a ukazovali na ně holými růžovými prsty.

„O tom jsem ještě nepřemýšlela.“ Rychle se otočila. Vůbec jí nedělalo dobře, když měla myslet na lidi a na věci, které by mohly být za plotem.

V tůňce před nimi to zabublalo a z kalné vody se vynořil Tristan. Z tlamičky mu viselo stéblo vodní trávy.

„A ty myslíš,“ prsknul, „že za tou ohradou jsou nějaké další věci? A co by tam vlastně mělo být?“

Všichni tři se otočili zpátky k lidem. Než stihl Raul odpovědět, přistihli jednoho růžolícího dvounožce, jak sahá do velkého pytle, který si nesl na dvou popruzích na zádech. Vytáhl z něj něco malého, zabaleného v papíru. Kapybary věděly, že papír je naprosto báječná věc. Jednou ztratil hlídač na louce cedulku, kapybary si s ní skvěle hrály a vystačilo jim to na celé odpoledne.

Že se ale dají do papíru schovávat taky věci, to byla pro ně úplná novinka. Člověk za plotem papír rozbalil a vytáhl pořádný kus jakési pochoutky, do které se okamžitě zakousl. Bylo poznat, že mu chutná. Papír ale zmuchlal do kuličky a jen tak odhodil přes ohradu. Papírová koule měkce přistála v tůňce, kolem ní se rozbíhaly malé vlnky a plula si vesele směrem ke třem kamarádům, kteří tu scénu s napětím pozorovali. Tristanovi hravě stačilo jedno dvě tempa, aby doplaval až ke kouli, chňapl ji do zubů a bezpečně ten úlovek donesl na břeh.

„Hmm, to je ale vůně,“ liboval si a dychtivě čichal. „Voní to podobně jako kousky starého chleba, které dostáváme při zvláštních příležitostech. Jenom je to něčím lákavější. Myslím, že to není na hraní. Vypadá to, že i papír se dá jíst!“

Emmy taky nadšeně nasála vůni. Musela však Tristana zklamat: „To je jenom slupka. Na první pohled nepoživatelná. Ten

člověk by přece nezhodil svoje jídlo! Škoda, voní to skutečně báječně, mnohem lépe než to, co jinak vždycky dostáváme.“

Tristan si smutně prohlížel zmuchlaný sáček od pečiva. Raul se na něj ale zářivě usmál. „Vidíte?“ zajásal. „Tahle legrační slupka je důkaz. Za plotem je jinačí jídlo než tady na naší louce. A to znamená...“ Spiklenecky přimhouřil oči. „... že za plotem je Velký svět.“

Emmy sklopila uši. „Za plotem, tam, kde jsou ti lidé?“

Tristan se ale rozjařeně podíval na Raula. „Velký svět? A možná i víc jídla?“

„Ano, nejspíš to tak bude. A kdo ví, co všechno tam na nás ještě čeká. To musíme teprve vypátrat,“ mumlal Raul. Najednou se ale zamračil. „Jenže abychom to mohli vypátrat, musíme se nejdřív dostat za ohradu. A já nemám vůbec tušení, jak by se to dalo udělat.“

Emmy s úlevou chňapla po sedmikrásce.

„Já bohužel taky ne, Raule.“

Tristan si odkašlal a ještě jednou si lačně přivoněl k papírové kouli. „Skoro si myslím, že mám nápad,“ řekl. „Takže možná...“

Po večerním krmení, jen co zapadlo slunce, si kapybary našly pohodlné jamky v zemi, kde se jim bude v noci krásně spát, a přitulily se k sobě pod Velkým stromem. Jenom tři z nich zůstaly stát s nastraženými ušima na kraji louky. Pak se potají plížily k brance.

Ošetřovatel, který dnes přinesl jídlo a taky rozdělil poslední mrkve a kousky pomeranče, se zrovna chystal odejít z výběhu.

Jakmile prošel kolem Raula, Emmy a Tristana, trojice kapybar se mu přilepila na paty a cupitala za ním, co jim krátké nožičky stačily. Všichni měli v plánu potají proklouznout dveřmi spolu s hlídačem tak, aby si jich nikdo nevšiml. A k jejich vlastnímu překvapení to vypadalo, že jim ten plán vyjde. Byli stále blíž a blíž k cíli.

Jenže těsně předtím, než tři přátelé doběhli ke dveřím, si ošetřovatel přece jen něčeho všiml, zastavil se a znenadání se otočil. Taky kapybary zůstaly hned stát, sklonily hlavy a předstíraly, že se přímo teď a tady potřebují trochu namlsat trávy. Ošetřovatel se ještě na chvíli zastavil a divil se, co tu ti tři dělají a proč stojí přímo za ním. Zdálo se mu to trochu podezřelé. Chvíli je pozoroval, nakonec ale pokrčil rameny a pochodoval dál směrem k východu. Raul, Emmy a Tristan se okamžitě dali do pohybu a snažili se s ním držet krok. Ošetřovatel mezitím došel ke dveřím a už bral za kliku, ale pak se ještě jednou otočil. Tři kapybary opět sklonily hlavy k zemi, ukusovaly stébla trávy a dávaly si obzvlášť záležet. Jenomže ošetřovateli to začalo být podezřelé. Nespouštěl nezbednou trojici z očí, otevřel dveře, prošel jimi a pomalu za sebou zavíral.

Raul jenom sledoval, jak se centimetr po centimetru zmenšuje jejich šance dostat se ven z výběhu. S pevným odhodláním vyskočil a upaloval ke škvíře, která se pořád zmenšovala. Ošetřovatel vyjekl strachy a honem zavíral dveře. Raul se ale odrazil a vši silou po něm skočil. *Bink*. Narazil hlavou do něčeho tvrdého. Muž byl rychlejší. Dveře byly zavřené.

„Svatá Kapybaro, my jsme to zpackali.“

Raul to hned zkusil podruhé, i tentokrát však hlasitě břinkl do dveří. Nebylo to nic platné. Emmy si lehla do trávy. Tristan zíral na zavřené dveře.

„Tak to bychom měli,“ pronesl Raul zklamaně. „Spát a jíst. Občas se porochnit v tůňce. Víc toho kapybary prostě nemůžou čekat.“

Úplně zničený se vydal zpátky k Velkému stromu. Za ním cupitala se svěšenou hlavou Emmy. Oba ušli kus cesty, když najednou za sebou uslyšeli Tristana: „On nezavřel závoru. Ošetřovatel se tak vylekal, že zapomněl pořádně zavřít.“

Trojice se teď zvědavě rozhlížela. Tristan byl právě tak vysoký, aby dokázal špičkou čumáku zmáčknout kliku.

Stáli v malé místnosti bez oken. Na stěnách viselo všelijaké nářadí: hrábě na listí i trávu, lopaty na kydání hnoje. V jednom rohu se mačkalo několik párů zelených gumáků, přesně ty, co tak zvláště voněly a které vždycky nosili ošetřovatelé. Nalevo na velkém vysokém stole ležela stočená zahradní hadice. Naproti, vpravo od vchodu, stály obrovské kádě bez držadel. A ty byly po okraj naplněné mrkvemi, jablky, pomeranči a okurkami.

„Nesktečné, takže naše jídlo roste i tady.“ Tristan byl nadšením bez sebe.

Raul na něj vrhnul přísný pohled. „Hmm, já nevěřím, že naše jídlo roste tady uvnitř. Vždyť tu není ani ždíbeček hlíny,

a přece i ta obyčejná tráva na naší louce potřebuje hlínu, aby mohla růst.“

Jenže Tristan už mezitím zabořil hlavu hluboko do jedné z kádí a hlasitě si pochutnával. Emmy udělala totéž.

